

HEAVEN BREAKER

MENNYTÖRŐ

SARA WOLF

Dream
válogatás

A BÁTORSÁG NEM AZ, AMIT TESZEL, HANEM AMIT ELVISELSZ.

Synali a nemes
Hauteclare-ház
egyik hercegének

eltitkolt, fattyú gyermeke. Miután az édesanyját megölik, bosszút esküszik: végezni akar a ház összes tagjával. Így benevez egy versenyre, ahol a Mennytörőt meglovagolva semmisítheti meg ellenségeit. Synali megállíthatatlannak tűnik, míg szembe nem kerül Raxszel, a jóképű vetélytárssal. Ahogy Synali a bosszú és a szív dilemmájával küzd, rá kell jönnie: a legkeményebb páncélok is megrepedhetnek, és néha a legádázabb harcot a saját érzéseink ellen vívjuk.

SARA WOLF

Az oregoni Portlandben él, ahol nem kell tartania a napsugaraktól. Amikor nem írással tölti az idejét, olvas, sütés közben véletlenül házakat gyújt fel, vagy éppen grimaszokat vágva szórakoztatja macskáját. Sara a Szívet szívért- és a Heavenbreaker-sorozat The New York Times bestsellerszerzője.

Tudj meg többet a könyvről:

www.authorsarawolf.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Ha úgy gondolod, a bosszú hidegen találva a legjobb, az ūrben, egy menő hősñovel, akkor ez a könyv neked való.”

Grimdark Magazine

„Fantasztikusan sikerültek a sci-fi elemek is, de a történet igazi erejét mégis a megfontoltan megalkotott karakterek, illetve a főszereplő, Synali érzelmi sebezhetősége adja, akinek a mély fájdalmaival, perzselő dühével, önmarcangolásával és a bátorságával sok olvasó azonosulhat. Synali lehet a következő Katniss Everdeen.”

Kirkus Reviews

„A Heavenbreaker – Mennytörő egy egyedülálló és újszerű történet, ami függőséget okoz, nagyon izgalmas és hatásos. Tízből tízes.” The Nerd Daily

„Lélegzetelállítóan epikus történet, amely mesterien szövi egybe a sci-fi, a fantasy, a horror és a romantika elemeit egy megkapó rejtéllyel ebben a mozgalmas regényben. Wolf remek egyensúllyal kezeli a pörgős akciót, az érzékletes világépítést, a karakterek aprólékos ábrázolását, és mutatja be a remény erejét. Elképesztő.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

SARA WOLF

— részlet —

Dream
válogatás

1. Acies

aciēs ~ēī, *nn.*

1. éles él

2. csatarend

Amikor először találkoztam az apámmal, rózsákról beszélgettünk, hogy elméletben milyen érzés lehet, ha esik az eső, és az orgonás parfümről, ami Anyámból áradt, amikor a hajamat kefélté. Ó, és a törőről is apám hátában. Arról is beszélünk.

De csak röviden.

Ő most halott. És valószínűleg hamarosan én is az leszek.

Beszívom a levegőt, és elfordítom a mosdója aranyozott csapját. A lágy vízben dörzsölöm a kezemet, és nézem, ahogy a vére kavargva lefolyik. Apránként kisikálom őt a körmeim alól.

Az irodai mosdó fénye lágy és folyamatos. Egyáltalán nem olyan, mint a lakásom állandóan pislákoló fényei Alsókerületben. Az éles fényben foltozott ingem minden kibomlott szálát látom az álsruhaként szolgáló takarítói köpenyem alatt. Anyám az összes régi szakadást fonal helyett műanyagszálakkal stoppolta meg.

Borzongva látom a tükörből visszanéző arcot. Olyan, mint apámé. Ugyanolyan fekete haj, bár az övé már mákos. Ugyanolyan élesen szögletes arc.

És ugyanolyan keskeny kék szemünk van, ami halottnak látszik.

Nem. Nem „van”? Volt.

A kopogtatástól az iroda ajtaján összerezzenek, aztán egy selymes hang így szól a túloldalon.

– Hauteclare herceg?

A szívem ritmusa utoléri magát. Apám szolgálja.

Egy pillanatig összeszorul a bensőm a várakozástól, a légzésem felületes. Ez az a pillanat?

Most halok meg, amikor bejön, és meglátja a szőnyegen összegyűlt vért, és előhúzza egy szilárdfény pisztolyt? Akkor halok meg, amikor hívja az öröket, és kizsilipelnek engem az ürbe, hogy csatlakozzam Apám hullájához? Vagy egy cellában kell várnom, míg részesülök az úgynevezett igazságszolgáltatásukban, a gyötrelmes halálban, hogy elégek egy plazmakürtő alatt?

Én, Synali Emilia Woster megöltem az apámat, az új-király, III. Ressimus ragyogó udvarának egyik herceget. Hosszú hónapokon át tartó tervezés, várakozás és figyelés után... megtettem. Most már csak vissza kell menekülnöm Alsókerület síkátoraiba.

A szolga hangja gyanútlan.

– A paripája a hatos hangárban vár, méltóságos uram. Kiadták a húszperces figyelmeztetést, úgyhogy kérem, hamarosan küldje ki a kiválasztott lovasát!

A léptek odakint a márványfolyosón azt jelzik, hogy a szolga távozik – kisebb csoda –, a zsigereim mégis görcsben vannak. Nem csak ő vár rám odakint. Az örök, a kamerák... Percre pontosan megterveztem a bejutásom útvonalát a küzdőtérre, de mivel a vérem forrt a bosszútól, a kijutás útvonala mindig csak halvány gondolat volt.

Csak most ébredek rá rideg véglegességgel... nincs kijárat.

A fényes, fehér lovaglósiskra pillantok a márványpulton. A rostélyt egy szárnyas aranyoroszlán díszíti. A repülő oroszlán

a Hauteclare nemesi ház jelképe, az *én* házamé, aminek hat hónappal ezelőttig nem is tudtam, hogy a tagja vagyok.

Apám, Hauteclare herceg despotaként irányította, ahogy azt az összes nemesi ház teszi. Alattomos üzletek, kábítószer-hálózatok és fegyverkereskedők védelme. Miközben felnöttem, néztem, ahogy a nemesi házak lassan, orvul kifosztják és lerombolják Alsókerületet, és aztán hirtelen a méltóságos herceg bérgyilkost küldött, hogy megölje anyámat és engem.

Én túléltem. Anyám nem.

Tekintetem az álnok és sötét vérfoltokra siklik apám irodájának szőnyegén. Vörös lábnyomok, vonszolás nyomai. Elfordulok, a vállam remeg. Az úr még sötétebben nyújtózik az ablak előtt. Az Állomásunk a hét egyike, melyeket a Lovagok háborúja alatt építettek. Egy hatalmas bárka, ami megvédi az emberiség maradvékát, miután az ellenség lézertűzzel letarolta a Föld felszínét. A lovagok végül győzedelmeskedtek, de utolsó támadásuk során az ellenség valamilyen titokzatos erő segítségével szétszórta a hét állomást az univerzumban, és így mi itt maradtunk, egyedül keringünk a zöld gázóriás, az Esther körül, és kétségbeesetten próbáljuk terraformálni, és kapcsolatba lépni a többi állomással.

Az Esthert bámulom, a szemem könnybe lábad. Nem tudom, most mihez kezdjek. Az életem egyértelmű volt, mióta anyám meghalt: evés, alvás, készülés – a lista lépései, amelyeket a végsőkig követtem. Megérintem a jobb csuklóm, a beültetett kék fényégyszög felvillan a bőröm alatt, és tökéletes hologramként vetíti ki a holokijelzőmet a levegőbe. Rányomok az időzítőre, és beállítom hatvan másodpercre. Egy percnyi gyengeség. Csak ennyit engedek meg magamnak.

Addig szorongatom anyám keresztjét a nyakamban, míg már érzem, hogy a tenyerembe váj.

– Nem baj, ha sírsz, drága szívem!

Hagyom, hogy a könnyeim lemossák a vérfoltot az arcomról. Apám vére mindent tönkretett.

Apám megölte anyámat, és engem is megpróbált megölni. Az apám, a családom, a férfi, akivel soha nem találkoztam, a férfi, akiről gyerekkoromban álmodtam, akiről anyám mindig azt

mondta, hogy erős és jó ember... Miért? Nem tudom, miért. Az elmúlt hat hónapban eladtam a testemet és a lelkemet, hogy ki-derítsem, miért.

Fojtott zokogás fakad a mellkasomból, mint a félig lenyelt fájdalom, mint a düh, mint a kétségbeesés. Mind szörnyű hullámként újra feltámad, miközben a holokijelző kék számjegyei élénk színnel peregnek vissza a levegőben. *Öt. Négy. Három. Kettő.*

Egy.

A könnyeim lassulnak, aztán elapadnak. Nincs vége. Megöltem az apámat, de *igazán* nem ment el. Elpusztítottam a testét, de a világát nem. Az én világom anyám volt, de apám világa a hírneve volt, az eredményei, a hatalma és a büszkesége. Anyámat a hatalomért ölte meg. A *háza* miatt. Amíg a Hauteclare-ház áll, ő tovább él.

Egy nemesi házat nem oszthatok fel, senki sem teheti meg, csak a király. *De megszegyeníthetek egyet.*

Nincs menekvés, de még mindig meghalhatok a saját feltételeim szerint.

Hirtelen tompa robaj hatol át az iroda falain: az aréna tömege. Kint várnak a legnagyobb műsorra: a lovastornára. Csak tisztavérű nemesek vehetnek részt ilyen tornákon, de ügyet sem vetek erre. Én vagyok a szégyen, amiről az új-király udvarában suttognak, aki félig apám nemesi vére és félig anyám közemberi vére, apám fattya.

És ha én vagyok az oka, hogy anyám meghalt, akkor én leszek az ok, amiért a Hauteclare-ház ugyanarra a sorsra jut.

Soha nem lovagoltam. A gépparipák, a hatalmas exopáncélok, amikben a nemesség részt vesz a tornákon, nem közembereknek valók. Gyilkológépek, melyeket a lovagoknak terveztek a Háborúban.

A nemeseknek gyerekkoruk óta edzeniük kell, hogy megüljenek egy paripát, vagy meghalnak a nyergében.

Lenyelem a belém nyilalló félelmet. Mint a legtöbben Alsókerületben, a gyerekkoromat úgy töltöttem, hogy néztem a nemesi tornákat a holokijelzőmön. Kívülről tudom, hogyan néznek ki, de csak kívülről. Nemesek vesznek részt benne, és nemesek

nézik. A fattyúk nem lovagolnak. Megbocsáthatatlan szégyen lenne bármelyik Ház számára, ha hagynának egy hozzám hasonló fattyút lovagolni.

Megcsillan a plusz lovaglőöltözék apám szekrényében – fehér, aranyberakással. Régen ő lovagolt a Hauteclare-ház nevében, míg utol nem érte a kora, és a dolog iróniája nem marad számomra észrevétlen: a régi öltözéke most lehetővé teszi számomra, hogy egyszer s mindenkorra megszégyenítsem a Házát. Nem fogok csendben meghalni. A halálom a bosszú tűzvésze lesz.

A hatalmas öltözet lakkbőrből készült, és kétszer nagyobb nálam, de ahogy a fejemre húzom, és felkapcsolom az aranyozott csuklópántokat, egyetlen szisszenéssel alkalmazkodik az alakomhoz, és szorosán éhező testemre kapcsolódik.

A fejemre húzom a fényűző sisakot, és a szekrény tükörképében a homályos rostély elnyeli azt, aki voltam, és azzá változtat, akinek lennem kell.

El fogom rejteni a családom vérfoltjait, ahogy azt apám tette – fehérrel és arannyal mindenütt.

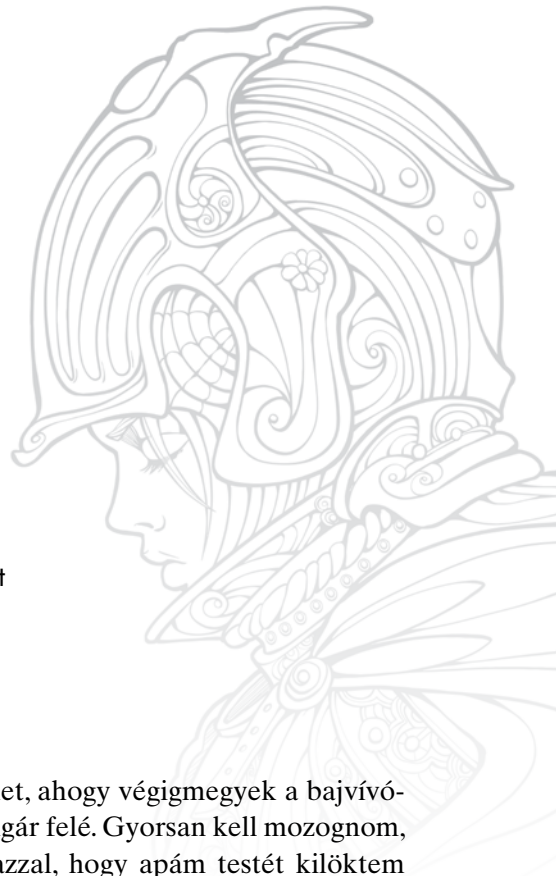
2. Aureus

aureus ~a ~um, *mn.*

1. arannyal borított, aranyozott

Megduplázom a lépteimet, ahogy végigmegegyek a bajvívócsarnokon a hatos hangár felé. Gyorsan kell mozognom, értékes perceket vesztettem azzal, hogy apám testét kilöktem a zsilipen. A tágas gyaloghíd hideg márvány és acél. Az Állomás elég nagy ahhoz, hogy három kerület elférjen benne. Alsókerület, Középkarület és a Nemeskerület, de ez a tornacsarnok impozánsabb, mint az Állomás bármelyik épülete, kivéve a király palotáját. Mivel a lovaglás az egyetlen olyan sportág, amit a király és az egyház is elfogad, a bajvívócsarnok a szórakozás és a szabadidő szentélye, a kevés olyan helyek egyike, ahol a közemberek nyugodtan elkölthetik a kreditjeiket, és megtölthetik a lelátókat.

Gyorsítok, miközben lefordulok balra a hatos hangár felé, követve az angyalok alakjában vésett narancssárga fényeket. Milyen könnyű élete lehet a nemeseknek, ha időt pazarolhatnak arra, hogy ilyen szép lámpákat alkossanak. Bővében vannak az

ételnek, és van elég gyógyszerük, hogy bármilyen szipogást meggyógyítsanak, miközben köztünk tombol a vörös himlő, és nem látjuk, hol a vége. Az arcomon égnek a himlőhelyek; réges-rég kaptam el, és alig éltem túl. Az apám arca viszont félelmetesen sima volt. A nemeseknek soha nem kell túlélniük. Ők döntik el, ki éli túl.

Egy Házon belül a legmagasabb pozíció a hercegé. Felügyel egy marék lordot, és a maréknyi lord felügyeli a sok bárót, akik szegénységben tartanak minket többieket, kiszolgáltatva az arisztokrácia és miriádnyi barátjuk kegyeinek mindenütt. Ők döntik el, hogy ki él, ki kap proteinadagot, és ki hal meg.

De most én döntöttem. Mostantól csak én döntöm el, hogy mikor és hol halok meg.

Az pedig egy paripa belsejében történik majd.

Sötéten felnézek a nemesi házak ünnepélyes lobogóira, melyek a bajvívócsarnokot szegélyezik: a király házának – a Ressimus-ház – lila-arany sárkánya kiemeltebb helyen van, mint a többi. A rajongókat nem engedik a hangárok közelébe, de egy csapat így is belógott, üvegházi virágokkal és autogramfüzetekkel – valódi, értékes papír, valódi, értéktelen fanatizmus – vároznak, hogy a kedvenc lovasaik arra járjanak.

– Ő meg ki? – suttogja egy lány engem nézve.

– Hauteclare lovasa – állítja mellette egy férfi. – Az egyetlen Ház, ami ilyen élénk fehéret visel, az a Hauteclare.

– De... ő egy lány. Azt hittem, Hauteclare herceg lovagolja a paripájukat.

A férfi a fejét rázza.

– Most lady Mirelle Ashadi-Hauteclare lovagol a nevükben. A herceg három éve visszavonult. A fejsérülése az utolsó Szupernóva Kupán...

Ugyanolyan könnyen kapcsolom ki őket, ahogy a kijelzőn használom a tárcsázót. A haldokló apám csuklóján lévő holokijelzőt használtam, hogy rácsipogjak erre a „lady Mirelle”-re, és szóljak, hogy a viadalát harminc perccel eltolták. Ő lesz a legkisebb problémám.

A lovaglás egy kizárólag nemesi foglalkozás, aminek egy egész akadémiát szentelnek. Maguk a paripák nagyon aprólékosan beállított, nagyon összetett gépek, és egyetlen rossz lépés maga lehet a vég. Dacára annak, hogy néztem ezt a sportot, biztosan sok rossz lépésem lesz, ami ma a halálomhoz vezet majd.

Az udvar akkor sem fogja tudni, hogy fattyú vagyok, csak amikor felnyitják a paripa irányítófülkéjét, és leveszik a sisakot halott testemről. A himlőhelyek az arcomon bizonyítani fogják, hogy közember voltam, akinek nem volt kreditje helyrehozni a hegeket, a DNS-teszt pedig bizonyítja majd, hogy még rosszabb vagyok... a Hauteclare-ház fattya. Ők lesznek az első és egyetlen Ház a történelemben, akik bemocskolják a lovaglás szent világát.

Borzongás cikázik végig a gerincemen. Ez a halál jobban fog fájni, mintha büntetésként a plazmakürtő égetne el, de nekik jobban fog fájni, mint nekem.

Egy magas, széles vállú lovas magára vonja a figyelmemet, ahogy felém sétál. Piros lovaglőöltözéke olyan karmazsinvörös, hogy fáj ránézni. *Vér apám szőnyegén, vér anyám nyakán.* Fekete héja jelkép nyújtózkodik a lovas címeres sisakján, de nem ismerem a házat, amelyhez tartozik. Ötvenegy Ház van a király udvarában, és csak a nemesek veszik a fáradságot, hogy megjegyezzék több tucat másik seggfej jelképét.

Felszegem az állam. Egykor talán félelmet éreztem volna pusztán a lovas felém magasodó termetétől, attól, ahogy szűk karmazsinvörös öltözéke kiemeli lenyűgöző teste minden nehezen megszerzett izmát. Talán nyugtalanság fogott volna el attól, milyen könnyedén mozog a márványpadlón, akár a folyékony tűz. *Ami ilyen nagy, annak nem lenne szabad ilyen elegánsan mozognia.* De most csak a véget érzem, ami olyan megmagyarázhatatlanul vonz, mint egy grav-gen, vagyis gravitáció-generátor.

Egymás mellé érünk, és Vörös Lovas válla az enyémhez ütődik. *Szándékosan.* Megingok, de ő még a rostélyát sem emeli fel, hogy bocsánatot kérjen. Egy mély hangot hallok, amit a sisak hangszórója tompít.

– Spiccesen, Mirelle? Érdekes így kezdeni a szezonodat. Küldjek neked egy jó üveg földi whiskey-t? Koccintsunk, miután egyetlen körben legyőzlek!

Hallgatok. Úgy jár körbe, mint egy éhes kutya.

– Hú... vékonyabbnak tűnsz. Spórolsz a zöldségekkel?

A hangom el fog árulni, de ha egyáltalán nem reagálok, még gyanúsabbá válok. Vörös Lovas utánam nyúl, és a kezem kilő, hogy azonnal elkapjam. A tenyerünk laposan egymáshoz simul, és az adrenalin forrón cikázik a gyomromban. Oldalra billenti a sisakját, a héjajelkép szeme engem néz.

– Milyen tüzesek vagyunk ma. Még van tizenöt percünk kezdésig. Ne folytassuk ezt a zuhany alatt, csak mi ketten?

Az ujjaim közé próbálja fonni az ujjait, és lehet, hogy nagyobb, erősebb, de az idő, amikor a bordélyban kutattam információ után apámról, nagyon jól megtanította nekem a karkulcsolás művészetét.

Visszarántom a könyökömet, fájdalmas nyögése visszhangzik, amikor a lendületet kihasználva előrerúgok, a földhöz csapom őt, és magam alá szorítom. A mellkasom hullámzik, ahogy lenézek lélektelen fekete rostélyára, arany-fehér sisakom visszatükröződik rám.

Vörös Lovasban az egyetlen emberi nyom az, ahogy széles mellkasa minden felszínes lélegzetvételénél besüllyed. A csuklóm az övéhez képest csupán csontok. Olyan döbbenetesen hatalmas, hogy gyerekjáték lenne szabadulnia, de valamilyen megmagyarázhatatlan okból sokkal tovább alattam marad a kelletténél. Egy lélegzetvétel. Három.

Felsőteste forrósága égeti a combom belső oldalát. Forróság kúszik fel a derekamon... az ujjai, próbál fölém kerekedni. Elkapom, és kicsavarom a karját, a földhöz csapom a feje felett, sisakjaink hirtelen túl közel kerülnek, fekete rostély a fekete rostély mellett. Olyan, mintha egy túlnyújtott szalag szorítaná a mellkasomat.

Ő tör meg először. Felemeli a rostélyát, csak annyira, hogy a fénylő szilárdfény eloszlik, és barna szempár látszik, olyan szí-

nú, mint a cédrusfa... Mint anyám medálja, meleg, vörösesbarna és telt, sötét szempillával keretezve.

– Ha ilyen helyzetben szeretted volna – nevet halkán –, csak kérnéd kellett volna.

Minden ízében nemes, gyönyört kereső, arrogáns, ostoba. A sportöltözék nem igazán rejti el az izgalmát, de az az izgalom remekül eltereli a figyelmét a rajta ülő imposztorról. Undorodó gúnyos mosolyom a sisakrostélyom mögött az egyetlen gesztusom egy másik ember felé... hetek óta? Hónapok óta?

A torna rajongói körülvesznek minket, hogy mindent felvegyenek a holokijelzőjünkkel, a csuklók villognak a tucatnyi kivevített holoképernyő kék ragyogásától.

– A lovasok testi összetűzése a mérkőzés előtt tilos! – kiált fel valaki.

– Hívjunk egy bírót? – kérdezi egy másik.

Bíró. Ez a szó inkább egy döfés az agyamba, mint egy szó, egy figyelmeztetés. *Most már csak egy hivatalos személy állíthat meg.* Felállok, és gyorsan ellépek mellőle.

– Ne! – bukik ki Vörös Lovasból, miközben feltápáskodik. – Ne hívjatok bírót, az én hibám. Szinte kértem ezt a seggberugást.

– De kicsavarta a...

– Mind láttátok – szakítja félbe a sipákoló rajongót, a tekintetünk összekapcsolódik. Méreget. Anélkül folytatja, hogy félre nézne. – Nyúlkalni próbáltam, anélkül hogy előbb a hölgy engedélyét kértem volna. Jogosnak tartom a reakcióját.

Megnyomja a gombot a sisakrostély oldalán, és újra sötétség mögé rejti a szemét, de mint minden nemes, aki hűséget esküszik Ressimus királynak, egy feketefény glóriát rajzolt a homlokára. A tompa kék ragyogásban megpillantom, ahogy ajka körvonala gyengéd mosolyra húzódik, a gyengédséget Hauteclare valódi lovasának, Mirelle-nek szánja.

Továbbindulok egy folyosón, hagyom, hogy Vörös Lovast megfojtsák a rajongói, mély nevetése birizsgálja a fületem.

Végre feltűnik előttem a hatos hangár. A Hauteclare szárnyas oroslán zászló fehérben és aranyban lobog felettem. Egy sor Hauteclare szerelő élénkfehér egyenruhában biccent, amikor

odaérek. A legénység vezetője leveszi a védőszemüvegét, az arca sima. Tele kellene lennie sebhelyekkel, mert folyvást éri a lézeralámpa, de gondolom, a nemesek még a technikai személyzetnek is fizetnek, hogy „gyönyörűek” maradjanak.

– Épp időben. – A férfi elvigyorodik. – Szellemorsó ma jó formában van, milady. A dekontamináló készen áll és várja önt.

Biccentek, a kezem remeg, ahogy elmegeyek mellette. Be kell jutnom ebbe a Szellemorsóba, amilyen gyorsan csak lehet. Az üzenet, amit apám csuklójáról küldtem, nem fogja sokáig távol tartani Mirelle-t. Hála az égnek hasonló alkatunk lehet, különben már felfedeztek volna.

A szemem megtalálja a paripa hangárjának fehér ajtaját. Valamit belevéstek, finoman és fényűzően, egy történetet, de nem az egyház szokásos angyalait és démonait. Egy lovagló férfi, projekciós lándzsáját mintha ezernyi hullámozó kígyóra szegezné. Hunyorgok... egyáltalán nem kígyók ezek, hanem *indák*, amelyek egy középső összevisszaságban csatlakoznak, mindegyiknek egy sor agyar van az alhasán.

Az ellenség.

Nem maradt róluk valódi kép, a király miniszterei ragaszkodnak hozzá, hogy a Háború elpusztította az összes adatbázist, a papok pedig őket visszhangozzák, és azt állítják, a gonosz munkáját gyakran nehéz meglátni. A korcs ellenségnek, ami ellen Szent Jorj lovagol, amit megjelenítenek az ajtón, nincs igazi alakja, kevesebb határozott vonása van, mint a tipikus túlzó egyházi metaforának. Mindig voltak kétségeim, hogy ez az ellenség valódi formája-e, a történelem ritkán pontos, és csak a győztesek írják.

– Szent Jorj ma jól néz ki, nem igaz, milady? – kérdezi a vezető. Amikor hallgatok, folytatja: – Mindig megnyugtat. A Háborúra emlékeztet: arra a sok paripára és bátor lovagra, akik odavesztek az ellenséggel szemben. Emlékeztet a lovaglásból fakadó nagy áldozatra, és... Nos, számomra csak megtiszteltetés, hogy része lehetek ennek az egésznek, milady.

Hát persze. A nemesek örömmel osztogatnak maradékokat az asztalukról, hogy hálásak maradjunk.

Biccentek, és a férfi megnyom egy gombot a szintetikusmár-
vány-falon. A hangár ajtaja lassan felnyílik, és egyedül sétálok be
az élénk fénybe, a vésett indák összezáródnak mögöttem. Többé
nincs háború. Az ellenség nincs többé. Győztünk. Most magunk
ellen harcolunk.

Nem vagyok lovag.

De ma úgy fogok meghalni.

3. Bellicus

bellicus ~a ~um, *mn.*

1. háborúval kapcsolatos

2. harcias

A hatos hangárban nagyon hideg van.

Az egész Állomáson nem szűnik meg a hideg soha. Az úr mindenhol ott van körülöttünk, bővében vagyunk a hidegnek. A hó számít. A hó jelenti a túlélést.

Évente egyszer a nemesek lecsökkentik Alsókerület fűtését, hogy „tartalékolják az Állomás energiáját”. Még ahhoz is van képük, hogy ünnepnek hívják: Télbotorság. Köd gyűlik az utcákon, és a szellőzőkből szűrődő kénes sav neonlándzsákká kristályosodik. Az emberek halálra fagnak az ágyukban, és a nemesek mégis ragaszkodnak hozzá, hogy ezt ünnepelnünk kell.

Szívem minden gyűlölete egyetlen késsé vált, ami hajt előre.

A hatos hangárban lévő köd a Télbotorságnál is sűrűbb. Így hogyan találjak el a paripa nyergéig?

– Dekontaminálás indul: öt, négy, három, kettő...

Felhangzik egy higgadt, gépies hang, és elhúzódok a kék lézertől, ami hirtelen kilő felém. Végigcikázik a testemen, fény-

nyalábok hálója pásztáz végig minden szögből – ez valamiféle azonosító rendszer. Biztosan átmentem, mert a szárnyas sisak és a fehér öltözék hirtelen összezáródik az állam alatt. Erős sziszegést érzek, miközben a fülem pattogva alkalmazkodik, és a sisak által elnémított susogással a sűrű ködöt a hangárban elszívják valahová máshova, csak tiszta, fehér-arany márványfalakat hagyva hátra.

– Dekontaminálás befejeződött. Kérem, haladjon tovább a nyereghez!

A hang annyira higgadt, mint amennyire bennem lángol a visszafojtott félelem. Az úr nem ismer megbocsátást, még egy paripa belsejében sem. A lovasok meghalnak menet közben, de az ritkán fordul elő. A viadalszezonban a híradások inkább a lovasok végtagtöréseiről és agyi funkcióik elvesztéséről szólnak... De nekem meg *kell* halnom ebben a paripában. Nemcsak egy sérülés kell, hanem valódi, végleges halál. Nincs más lehetőség: a haláalomnak kell ártania a Hauteclare-háznak, mivel az életem nem tudott.

A rostélyom sarkából gyors mozgást veszek észre, egy tolóajtó nyílik ki a márványfalban. Az egyetlen kijárat.

Megtanultam, hogy ha beléd mar a félelem, vissza kell maradnod, vagy egészben felfal.

Előresétálok, ügyet sem vetek zakatoló szívemre.

A szomszéd helyiség majdnem ugyanolyan. Az egyetlen különbség a kör a földön, ami elég nagy ahhoz, hogy három ember kényelmesen elférjen rajta, és teljes egészében fekete üveg, amit az aljánál egy ragyogó smaragd gyűrű határol. Mindegyik paripának van egy nyerge: az ülés, ahonnan a lovas irányíthatja a paripát. Biztosan ez az.

Belépek és várok, remegek. A következő pillanatban a zöld gyűrű felmorajlik, és emelkedni kezd, vékony, áttetsző, és zöld-dé festi a világot, miközben szilárdfényű csővé zárul körülöttem. Valami hirtelen ráloccsan a fekete üvegre a lábfejem mellett – egy halvány meténg paca –, aztán még egy és még egy. Az egyiket a kezembe veszem. Olyan érzést kelt, mint az olcsó med-gél, ami bármelyik elsősegélydobozban megtalálható.

Először azt hiszem, hogy olajalapú a szivárványos ragyogás miatt, de... a ragyogás a lassan benne kavargó több ezer furcsa, csillámló ezüst örvényből árad. Lehajolok, hogy megszagoljam. Keserű, halvány citrusos jegyekkel. Mi a fene...

Kattanás visszhangzik a fejem felett.

Épp időben nézek fel, hogy lássam, ahogy a mennyezet kinyílik, és egy adag gélť loccsant rám. A szilárdfény falnak simulok, de nincs hova menekülnöm, a gél egyre ömlik befelé, derékig, majd vállig megtölti a csövet. Ha eléri a sisakom légcsatornáit, megfulladok. De nem... ha minden lovas megfulladna a nyeregben, nem lennének tornák.

A csillámló ezüst örvények kavarnak a gélben. Olyanok, mint a giliszták, vagy ebihalak vagy sejtek – kicsik, és küzdenek a túlélésért. Ezek nanogépek? Lehetséges: a nemesek hajlamosak megtartani a legjobb technológiát maguknak, és csak nekik vannak paripáik.

Amikor a gél a nyakamig megtölti a csövet, még akkor sem érzem a nyomását, sőt, *könnyebbnek* érzem magam, mintha a testemet támogatná, nem lesúlyozná. A gél eléri a rostélyomat, és egy másodperc alatt elmerülök. A bátorság nem olyasmi, amit az ember tesz, hanem amit elvisel, és én elviselem, amíg a gél beszívárog a sisakom légcsatornáiba. Olyan hűvös, mint a sisak az orromon és a szememen. Visszatartom a lélegzetemet, de nem maradt levegő, és kinyitom a szám, beszívom a gélť mélyen a tüdőmbe, miközben a karjaimmal kalimpálok a cső falainál. Keserű citrusos ízzel tölti meg a számat, és azonnal szétolvad a nyelvem, aztán oxigénszerű levegőt nyelek. Amint rájövök, hogy tudok lélegezni ebben a valamiben, megszűnik a mellkasomban a pánik, és lecsillapodom. Még élek.

Még mindig bosszút fogok állni.

Ekkor tompa rándulás fut végig a talajon. Az ezüstös gél mindent kizár, de a csontot remegtető vibrálás elárulja nekem, hogy ereszkedem, míg aztán valami visszhangozva a helyére kattan.

Lesújt a villám.

Elektromosság cikázik át a testemen, *fájdalommal* égeti el a nyugalmamat – nem tudok mozdulni –, az ajkam felhúzódik

a fogamról, a szemhéjam felrándul. Görcsös látással figyelem, hogy az ezüst örvények erősebben ragyognak a gélben, és minden eddiginél gyorsabban kavarnak, szélforgók, örvények, és amikor a fájdalom hirtelen enyhül, a *tudás* érzése veszi át a helyét. *Tudom*, hogy nem vagyok egyedül.

Valami van itt, közvetlenül mellettem, mindenhol ott van körülöttem. A bizonyosság az, mint amikor tudod, hogy valaki áll a hátad mögött álmodban. Az égető tekintet az a tarkódon, egy láthatatlan valaki testhője érződik a közelben. Valaki hatalmas, aki még Vörös Lovasnál is nagyobb. Valaki nem-én.

Aztán megmozdul.

Mielőtt hatalmába kerítene a rémület, gyengéden értem nyúl, pehelykönnyű, óvatos érintést érzek az elmémben, de nem látom; egy fordított fejfájás, mintha egy ujj nyomódna belülről a koponyámnak. Olyan, mint a kíváncsiság, de nem az enyém, egy kutya érdeklődő fejbillentése. Olyan, mint egy invitálás, egy láthatatlan kéz felém nyúl.

Ez a határ. Ez a sors hajtúkanyarja, amit nem látok. Ez a halál.

– *Meg kell várnod, hogy Isten büntesse meg őket, Synali.*

Nem, anyám. Nem fogok várni.

Kinyújtom a kezem.

A testem egy pillanat alatt tűzforró lesz és jéghideg, izzad, aztán nyirkos lesz; növekedem. Nagyobb leszek, tágulok, mintha a végtagjaimat sokkal hosszabbra nyújtanák, mint amilyenek valójában. A mellkasom az egyetlen, amit továbbra is normálisnak érzek, eltölti nehéz szívverésem. Nem tudom, mi az ördög folyik itt, csak azt, hogy ez a nyereg. Csak azt, hogy a valami itt velem óriási, én pedig kicsi vagyok. Különbözőek vagyunk, de a nyomás nélküli gél és az elektromosság... valahogy *összekapcsolt minket*. Betettek minket egymás gondolataiba.

– Kézfogás megtörtént. – A hűvös gépi hang visszhangzik a sisakomban. – Készüljön az azonnali bevetésre: hét, hat, öt, négy, három...

Ez az érzés... a paripa? Mintha egy személy lenne. Az agyam azonnal a valódi MI-re gondol, arra, amit száz éve betiltottak,

miután fellázadt. Mindenhez hamis MI-t használnak az Állomás
a takarítási alfeladatoktól kezdve a sebészi gépekig, de a va-
lódi MI illegális. Még a nemesek sem annyira eltévelyedettek,
hogy valódi MI-t tegyenek a paripáikba. Olyasmit akarnak, amit
irányíthatnak, és a valódi MI-t, amit az őseink készítettek, többé
már nem lehetett irányítani. Ezért rendelte el a Ressimus ki-
rály előtti uralkodó, hogy pusztítsák el.

– Bármi is vagy – mormogom –, csak arra kérlek, hogy ölj
meg!

– *Kettő, egy.*

A padló kattanva kinyílik a talpunk alatt. Zuhanunk.

A szerveim felszáguldanak a torkomba, egy ököl belülről
lesújt rám, de gyorsan átveszi a helyét a súlytalanság, minden
a semmibe kapaszkodik, aztán szabadon lebegünk a nulla gra-
vitációban. Vagy az egész Állomás gravitáció-generátorai meg-
hibásodtak, vagy...

Az ezüst örvények a gélben lassan eloszlanak a rostélyomból,
újra engedi, hogy lássak, látom az üvegtisztaságú sötétséget, amit
sok-sok trillió hideg, éles, tűhegynyi csillag pettyez.

...az űrben vagyunk.

Hangtalan, levegőtlen, élettelen. Az űr úgy nyílik ki előttem,
mint egy szörnyűséges fekete virág, a szirmai közepe a ragyogó,
fehér nap a távolban. Balesetek villannak fel a szemem előtt, ha-
jótetsérülések Alsókerületben, az űrbe kiszívott testek, melyek
fagyottá égve térnek vissza, mumifikálódva, az összes testnyílá-
suk berobbanva, apám hullameleg bőre, ami lepergett a fagytól,
amint kizsilipeltem.

Az én bőrömön nincs fagyás. Még mindig lélegzem. Biztosan
apám gépparipájában vagyok.

A nagyság érzete, a hosszabb végtagok, de forró mellkas...
Torz, bizonytalan módon logikus. Láttam a kijelzőn: nemesek lo-
vagolnak hatalmas gépparipákban az űrben, amik akkorák, mint
egy ház, a csak nekik fontos viadalokon. A történetek világosak:
négy száz éve a Háború lovagjai eljutottak az űrbe gigantikus
méretű paripáikon, hogy megvédjék a Földet az ellenségtől. De

látni és olvasni róla más, mint megtenni. Megtenni tüdőt össze-passzírozó. Megtenni rémisztó.

Lovagolok. Nos, legalábbis lebegek. Lenézek, és fényes, hófehér fém végtagokat látok magam alatt – lábakat –, és ugyanolyan színű karokat, az ujjak hegye arany. Mintha a saját testemet nézném, ami óriási nagy és túl fényes.

Azt mondják, Isten a maga képére teremtette az embert, de az ember is a maga képére formálta a paripákat.

Egy gépparipa egy gigantikus mesterséges ember, páncélban. Vastag lábakon és lábfejekon áll, darázsszerű felsőteste széles mellkasban és karokban folytatódik, és végül sisakos fejben végződik, általában látható szem, fül vagy szájnylások nélkül, a nyílások ugyanis strukturális gyengeséget jelentenek az űrben. A plazmanyílások pontok a lábfejen, a bokán, a mellkason és a háton. A paripa összes fém élét simára csiszolják, elegánsan, de feleslegesen, hisz az aerodinamika szinte semmit sem ér vákuumban. Ha a nemesek azt akarják, hogy valami gyönyörű legyen, mindenáron azzá teszik.

Lassan tovább haladok az űrben, amikor egy holografikus képernyő életre kel előttem, és ott lóg a csillagok között nagy felbontásban. Két férfit mutat dekadens mellvértben és fejdíszben. A forrongó közönséggel csordultig telt lelátók előtt ülnek. Felismerem őket: az udvar által kinevezett kommentátorok.

– Üdvözlünk mindenkit a 148. Kassziopeia Kupa elődöntőjében!

A tömeg mennydörgő üvöltése majdnem teljesen elnyomja őket, de a fülemben minden eltompul, amikor a szemem megtalálja az Állomást. Most először látom az otthonomat kívülről. Ismerem az alakját – egy fémgyűrű, amit méhsejt formájú projekciós pajzsok szegélyeznek egy olajkiömlés szivárványszínű árnyalatában, keresztülmegy rajta egy spirál, olyan, mint egy át-döfött glória, és a sok szilárdfény pálya úgy köti össze a kettőt, mint élénk narancssárga küllők egy kerékben; az alsó oldalukon villamosok cikáznak.

A gázóriás, ami körül az Állomás kering – az Esther – kövéren és zölden lóg mögötte. Tucatnyi állomás kering hatalmas

teste körül, van, amelyik számtalan holdja egyikéhez kapcsolódik, van, ami szabadon lebeg, de mindegyik kisebb, mindegyik lassan terraformálja a felszínét, ahogy a négyszáz éve véget ért Háború óta teszi, amikor az ellenség utolsó támadásakor a hét állomás kilöködött a Föld körüli pályáról távoli naprendszerekbe.

Ő odakint van valahol. Apám.

A tekintetem bejárja az Állomást, a tengelyt, ahol a nemesek élnek közepén, a több ezer napelempanelt, ami egyszerre néz az Esther – *terrene*, azaz bolygó felőli oldal – és a csillagok felé is. A hullájának nincs nyoma, se őszülő haj, se zilált ruházat, se fehér köpeny. Egyáltalán nem látom apám testét, de megnyomtam a zsilip gombját, néztem, ahogy a gyilkosságom bizonyítéka belelebeg a semmibe... szóval merre van? Az Esther gravitációja nem vonzaná el ilyen gyorsan.

Egy újabb holoképernyő takarja el a kilátást, a kommentátor arca túlságosan vidám.

– Fantasztikus összecsapást hoztunk el maguknak, emberek! A nagy múltú Hauteclare-ház végre felkészül a rettenthetetlen Velrayd-ház ellen, két olyan család próbál szerencsét, melyek büszkeségükről és vitézségükről híresek. Ki győzedelmeskedik? Ki bukik el? Csak az ég tudhatja.

Próbálok elhessegetni a holoképernyőt, de nem halványodik el, mint a kijelző képernyő. Egy újabb hang szólal meg a sisakomban füstös rekedtséggel: Vörös Lovas.

– Elnézést a kifejezésért, de mi a bűdös francot művelsz, Mirelle? Ez nem az amatőr liga, menj a lejtődre!

Egy karmazsinvörös pont vág át az úrön, és felém közeledik. Láttam már gépparipákat kijelzőkön, posztereken és gyerekek kezében játékszobrokként, de nem így, hatalmasan az úr hideg leplével és az Esther zöld ragyogásával a háttérben, és az egész túl nagy, túl *valóságos*, túlságosan gyorsan közeledik. *Ami ilyen nagy, annak nem kellene ilyen elegánsan mozognia.*

Vörös Lovas gépparipáját olyan színűre festették, mint az alvadt vér – karmazsinvörös, amibe sötétbarna keveredik –, és nagyjából olyan hosszú, mint egy egész villamoskocsi. A sisak-

ján van egy csórszerű kitüremkedés a szájrésznél, ami felkúszik a homlokáig és a koponyarészen, mintha egy madárcímer lenne, és a sarkai is ugyanolyan toll alakúak. Egy pillanatig eltűnődöm, hol az ő nyerge: a mellkasában vagy a fejében? Hol helyezkedünk el ezekben a gigantikus bábokban? Lenézek paripám titánfehér mellkasára. Biztosan valahol a torzóban vagyok, azt *érezem* középpontnak.

Vörös Lovas odaszáguld hozzám, és egy pillanatilag elámulva nézem, ahogy a vörös plazma, amit a paripa kibocsát, úgy lebeg mögöttem, mint két szalag, amit aztán az úr hidege eloszlat. Fel-falja őket. A hő túlélés, de csak most jövök rá, hogy gyönyörű is.

Túl késő.

Rekedtes hangja hajthatatlan a hangszóróban.

– Az első lökés rosszul sült el, vagy mi? Na, hadd segítsek.

Nem kell a francos segítséged, nemes!

A nyeregben nincsenek gombok, nincsenek karok, amiket meghúzhatnék, csak a saját testem, ami egy olyan gélben lebeg, ami mostanra átlátszó lett, mint az üveg. Vörös Lovas bármilyen kapcsolókkal is mozgatja a gépparipáját, én azokat nem látom. Az enyém nem reagál, még elhúzódni sem tudok, amikor egybefűzi fémkarjainkat. Az érzéstől, hogy megfogja a könyökömet, összerezzenek – bőr a bőrön nyomás, hogy *húzz el tőlem a francba!* A hatás pontosan olyan, mint az érintkezés a való életben. Gondolatban bemutatok neki, és meglepetés cikázik keresztül rajtam, amikor a paripám szabad kezének arany ujjai tökéletesen utánozzák a gondolataimat. Ugyanaz a középső ujj, pontosan ugyanaz a csuklómozdulat.

Vörös Lovas felnevet.

– Ennyire büntetni akarsz a hallgatásoddal? Csak tessék! Ez nem fog megakadályozni abban, hogy segítsek egy lovastársamnak. Tudod, a lovagiasság. Amit annyira szeretsz.

Csak halkán hallom őt, túlságosan lefoglalt, hogy kísérletképpen ökölbe szorítsam a kezemet. A szemem elkerekedik, amikor a fehér-arany gépparipa ökle is bezáródik. A késés szinte semmi, mintha azt nézném, ahogy a tükörképem mozog. Nem csak benne vagyok a gépparipában, én *vagyok* a gépparipa.

Vörös Lovas lassan a lejtőhöz húz. Egy olyan területhez, ami úgy néz ki, mint az üres űr, ha nem lennének a lebegő hatszögletű lemezek a két végén. Csak megbecsülni tudom a távolságot a két lemez között, ötven pársznyi távolság, talán több. A lejtő kellős közepén ott egy gravitáció-generátor összetéveszthetetlen ragyogása, úgy lóg a fekete térség előtt, akár egy azúr csillag, de ez sokkal erősebb fényű, mint amik az Állomás falaiban vannak. Biztosan rövid hatótávolságú gravitáció-generátor, olyan, amit a Hábóruban az űrhajók és a gépparipák indításához egyformán használtak hintamanőverrel.

Amikor elérjük az egyik platformot, Vörös Lovas hozzápréseli lebegő testemet – ujjhegyei a mellkasomon azonnal gyilkos gondolatokat váltanak ki belőlem. *Ne próbálj irányítani, te fennhéjázó pöcs!* A mágnesesség erős rántással bekapcsol, és a lejtőhöz rántja a gerincemet. Egyenesen előre meredek, nem vagyok hajlandó ránézni.

– Hát – mondja kedélyesen –, én léptem. Sok szerencsét, előre a király dicsőségére és a többi.

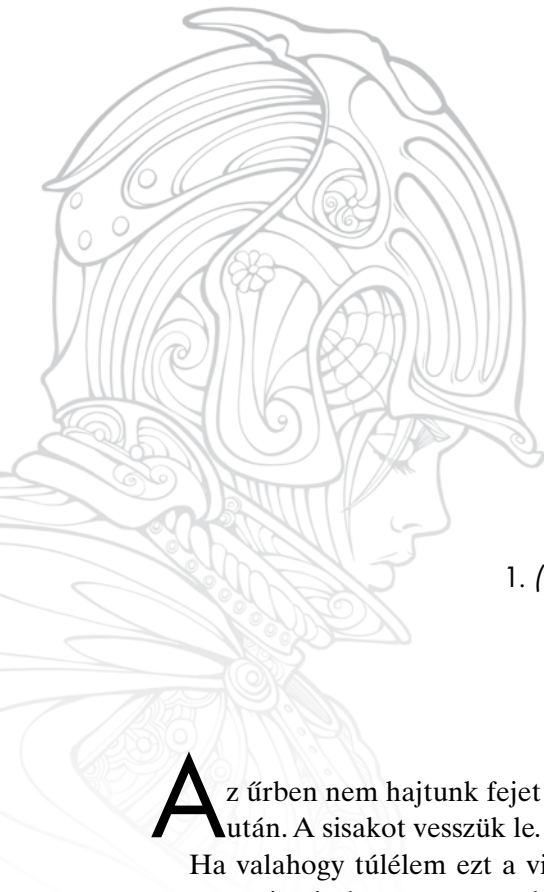
A paripája aprót szalutál – vörös ujjait vörös homlokához teszi –, aztán irányt vált, a sugárhajtóművek a hátán és a lábfején vörösén lángolnak, ahogy elmegy a gravitáció-generátor felezőpontja mellett a hatszögletű platformhoz a lejtő túoldalán. Könnyedén mozog, nyilván akadémiai képeztést kapott. Ő *választotta* az akadémiát. A hozzá hasonló nemesi gyerekek dönthetnek saját kényelmes sorsukról, míg mi, többiek veszélyes, kínkeserves munkákat végzünk: szolgálunk, hegesztünk, bányászunk az állomásokon... Olyasmiket csinálunk, amik összetörnek, megölnek, megcsónkítanak minket. Hisz a közemberek eldobhatók, erre megtanított a bordély. Apám tanított meg erre. Úgy bánt anyámmal, mint akit használni lehet, és eldobni.

A haragom magasra csap, olyan tűzzel, amit nem lehet megállítani, olyan tűzzel, amit *én nem fogok* megállítani, ég, ég, egyre ég, és furamód azt érzem, hogy a valami idebent velem szintén égni kezd, olvadt düh kavarog körülöttem.

Anyám halott, és megöltem az apámat. Egyedül vagyok ebben az életben. Ezt tudom.

De hat hónapja először leheletnyit enyhül a nyomás, könnyít a tudat, hogy valami más az univerzumban – *bárm*i más – ugyanúgy ég, ahogy én.

El fog emészteni a tűz, és a lángok meg fognak sebezni minden Hauteclare-t ezen az istenverte Állomáson.

4. Caecus

caecus ~a ~um, mn.

1. (átvitt és konkrét értelemben) vak
2. fénytelen

Az úrben nem hajtunk fejet a tisztelet jeléül az összecsapás után. A sisakot vesszük le.

Ha valahogy túlélem ezt a viadalt Vörös Lovas ellen, le fogom venni a sisakomat a nyeregben. Letartóztatnak és kihallgatnak majd, aztán kivégeznek. Az örök végül megtalálják Hauteclare herceg Állomás körül keringő hulláját. A Hauteclare-ház hazugságot harsog majd, de a hullám DNS-tesztjének eredménye igazolni fog: Farris von Hauteclare herceg házasságon kívül nemzett egy fattyút, a lány pedig megölte őt, aztán *lovagolt a gépparipájában egy viadalon*. Nem egy csetepatéban, nem egy selejtezőben, hanem egy *viadalon*, a bizonyítás legszentebb színterén, ahol a nemesek az egész Állomásnak bizonyíthatják, hogy nincs semmi kivetnivaló a becsületükben, az erejükben és az erkölcsükben. Hogy okkal uralkodnak.

A nemesek hite szerint a nemesség a bajvívótéren a legszen-
tebb, azt csak a hálósza előzi meg, ahol a tisztavérűeket nem-
zik.

A nemesek a lovasversenyeknél csak a vérüket értékelik
többre.

Apám *ezért* fogadott bérgyilkost, hogy végezzen anyámmal
és velem. Hónapokba telt, míg kutakodással, vesztegetéssel és
dugással eljutottam ehhez az igazsághoz, de végül felszínre ke-
rült, ahogy az minden mocsokkal történik. Hauteclare herceg
azért öletett meg minket, mert azt tervezte, hogy indul a király
tanácsadó testületének felszabadult helyéért. Egy fattyú az
egyetlen valódi szégyen; ha a riválisok tudomást szereznének
a létezéséről, arra használnának engem, hogy tönkretegyék
nagyratörő terveit.

Anyám és én áldozati bárányok voltunk apám hataloméhsé-
gének oltárán.

Úgy is érzem magam, mint egy áldozati bárány, amit mágne-
sesen ehhez a lejtőhöz rántottak, egy hatszögletű oltárhoz, ami
egy helyben tart a végső csapáshoz. Lassan forog az űrben, és
én vele forgok, a csillagok fejtetőre állnak, aztán újra egyenesbe
jönnek. Vörös Lovas int nekem a szemközti lejtőről, ha van egy
kis szerencsém, megbüntetik, amiért egy ilyen mocskos fattyúval
küzdött, mint én. Csak annyit tehetek, hogy várok. Az űr tényleg
örökké tart, csupasz és fekete, de nem engedem be ásító félel-
mét.

A nyereg ezüstörvényes géljének enyhe citrusos illata van.
Arra emlékeztet, amikor anyám sütött. Mesterséges citrom és
szintetikus vanília, olyan ritka dolgok voltak, hogy évente csak
egyszer engedhettük meg magunknak: a születésnapomon. Nagyon
szeretett sütni, nem számított, mennyire rosszul érezte magát.
Ha hazavittem egy zacskó korpás lisztet a guberálásból, mindig
talált magában energiát, hogy felkeljen, és készítsen valamit.
A sütőnk mormogott és remegett, és a frissen sütött illat betöl-
tötte a kis lakásunkat, egy pillanatra elűzve a kénes gázokat és
a villamos csikorgását.

Lenyelem a kemény gombócot a torkomban. Elfelejtettem. A sok vér, halál és tervezgetés közepette... elfelejtettem, hogy ma van a születésnapom.

Egy kommentátor hangja hasít a gondolataimba.

– A vörös sarokban áll az illusztris Hauteclare-ház és csodás gépparipájuk, Szellemorsó. Fogadjuk meleg tapssal Szellemorsó végtelenül merész és könnyedén elegáns lovasát, Mirelle Ashadi-Hauteclare-t!

A tömeg tapsába még a sisakom is beleremeg.

– Lady Mirelle annyi győzelmet gyűjtött be, hogy megszámlolni sem lehet, Gress – teszi hozzá a másik kommentátor.

– Így van, Bero – ért egyet az első. – Meglátjuk, hogy ma be tud-e zsebelni még egyet. Ha most a kék sarokra fordítjuk a figyelmünket, itt a könyörtelen Velrayd-ház, és a gépparipája, Napsüvöltő! Napsüvöltő lovasa nem más, mint az egyetlen, az egykori csodagyerek, aki a legmagasabb pontszámot érte el az akadémia történetében: Rax Istra-Velrayd!

Vörös Lovas tapsa tízszer hangosabb. *Rax*. Borzasztó név, mint egy száraz proteinszelet a nyelvemen.

– Rax specialitása a döntő időzítés – gondolkodik hangosan a második kommentátor. – De Mirelle inkább erőből üt. Zűrös lehet a helyzet, Gress.

– Egyértelmű, Bero, de a lovaglás világában a „zűrös” csak az „izgalmas” szinonimája. Lovasok, készítsétek a lejtőket!

A lejtő hirtelen felfelé fordít, és a helyére kattan. Elpislogom a kábulatot, tiszta az út tőlem a gravitáció-generátorig, tőlem Raxig a szemközti oldalon, az ő lejtője is felfelé áll. Valami kemény formálódik a kezemben, darabonként a paripa tenyerének fémjéből, fehér, hosszú és éles aranyhegyben végződik. Tudom, mi ez, mielőtt teljesen formát öntene. A hatalmas fegyver, ami ott van minden gépparipában, egy lándzsa, amit réges-rég azért alkottak, hogy végezzen az ellenséggel, de most csak sportra használják.

– Kezdődjön a visszaszámlálás az első menethez, Isten, a király és az Állomás nevében! – ordítja a kommentátor.

– *Isten, a király és az Állomás nevében!* – visszhangozza a község titáni hangerővel. A valóság beszívárog dübörgő hangjokkal. Tudom, hogy a két paripát egymáshoz húzza a gravitáció-generátor, és tudom, hogy széleseben fogynak a párszok percenként, párhuzamosan alig kerüljük el egymást. Az elhaladás pillanatában megpróbálunk lesújtani egymásra a lándzsákkal: sisak, mellvért, vállpáncél, páncélkesztyű, lábpáncél, combvért... hat helyet lehet eltalálni, de csak a sisak számít automatikus győzelemnek. Minden más hely egy pontot ér. Honnan tudom *ezt mind*? Nem tudom. Sosem érdekelt a pontozás. Csak kibukott belőlem. Kicsoda...?

A valami, ami itt van velem, tudja. Lelkesen elmond nekem mindent a bizonyosság szavak nélküli áradatával; tudja, hogyan találunk. Tudja, hogy a két gigantikus emberi paripa aztán különválnak az űrben. Tudja, hogy a gravitáció-generátor újra visszahúzza minket, mint egy hurok, egy végtelenjel, két újabb körben. Akinek a harmadik kör végén több pontja van, az nyer. Ha egy lovas kizuhan a nyeregből, az veszít. Ha valaki eltalálja az ellenfél sisakját, az nyer. Az ellenfélhez csakis a lándzsa érhet hozzá, minden más hibának számít.

Mindezt azért tudja, mert réges-rég csapdába esett odabent. *Csapdába esett?* Ez egy gép... De nincs időm ezen morfondírozni, mert a lejtő hirtelen kikapcsolja a mágnességet, és kilő az űrbe a gravitáció-generátor felé, ami még gyorsabban forgatja a magját. A kék ragyogás erősödik, ahhoz nem eléggé, hogy akadályozza a látást, de ahhoz igen, hogy a vég felé vezessen. Rettennem kellene, de mivel olyan közel a vég, mivel anyám olyan közel van... Hat hónap telt el, mióta utoljára láttam. Már nem tart soká.

Nem tudom, hogyan lovagoljak. Nem tudom, hogyan nyerjek. De azt jól tudom, hogyan ragadjak meg egy fegyvert.

A lándzsa nem egy tör. Nagyobb annál. Nehezebb. Küzdök, hogy egyenesben tartsam, a karom küzd a súlya alatt, bár az emberi kezem a nyeregben ürességet markol, *érezem*; ahogy Rax és a könyöke is összeér, a lándzsa fogantyúja valódi és kemény

a tenyeremben, még akkor is, ha csak rajtam kívül léteznek az űrben.

Nagyot nyelek. Elnyomom a félelmet. *Gyorsabban* – gondolom. *Gyorsabban akarom tönkretenni apámat.*

Gyorsabban akarom látni anyámat.

Hirtelen aranyló plazma lövell ki forrón a hátamon lévő szelőlőzóból, a lábamon lévőkből, kilök a lejtőről, ahogy a generátor magához ránt. A sebességtől összerándul a gyomrom, a szívem a torkomban dobog, a csillagok szalagokká folynak egybe, az Ál-lomás szürke-szivárványszínű masszává olvad, az Esther viharos zöld felszíne egynemű lesz, és csak a vörös paripát látom, ahogy rémisztően gyorsan közelít, fehér-arany lándzsám úgy harap előre a sötétségben, mint egy arannyal borított agyar. Rax vörös lándzsája egyetlen ponttá szűkül a szememhez túl közel, a paripája kissé irányt vált, változik, valahogy kitart a hatalmas ránehezítő nyomással, ami kiszorítja belőlem az életet...

Egymásnak csapódunk.

Túl gyors, hogy lélegezzek. Túl gyors, hogy megmozduljak. A pillanat törtreszéig minden egyszerre cikázik át az agyamon: fém, fény, tűz, fájdalom.

Aztán feketeség.

A következő, amit érzékelek, az a sötétség. Talán a halál. A vég puha és ritmikus pittyegéssel jár. Nem tudok moccanni. A testem – ha még van olyanom – nehéznek érződik, a fejem még nehezebb. Halk hangok visszhangoznak a fülemben.

- ...felépülési idő?
- ...legfeljebb hónapok. A nanogépes kezelés nagyon...
- És a... DNS eredménye a...
- ...ahogy kérte, uram.

Valami puha landol a homlokomon, aztán az egyik hang közel jön a fülemhez, nyugodt, mint az állóvíz.

– Találkozunk a túloldalon, te bátor lány.

Nem vagyok bátor. Csak túrók.

A szám nem mozog, a torkom nem hörög. Fogoly vagyok a saját testemben. Cszozgó léptek, valami kattanna zárul, aztán újra elborít a sötétség.